

Lector Fontys hogeschool
Sociale Studies

DE DICTATUUR VAN HET MEETBARE

Eind maart op een congres in Basel trof ik de redacteur van een Europees tijdschrift uit mijn vakgebied. 'Weet je dat we nu ook een impact-factor hebben?' was haar opening van ons gesprek. Ze was er duidelijk erg trots op. En het was duidelijk dat ze verwachtte dat ik nu meteen hijgend artikelen zou gaan indienen.

Het is natuurlijk mooi dat als bijproduct van de digitalisering van wetenschappelijke publicaties tot drie cijfers na de komma berekend wordt hoe zwaar een tijdschrift weegt in het totale landschap. Lekker concreet, heerlijk meetbaar.

Helaas heeft ook hier het meetbare de neiging zich dictatoriaal te gedragen. Het verdringt het minder meetbare. Zo ontstaat tunnelvisie op één specifiek onderdeel van wetenschappelijke communicatie. Toevallig het meest meetbare, maar is dat dan ook het belangrijkste onderdeel? Dat is niet altijd duidelijk, maar het meetbare karakter maakt het wel erg bepalend in de verdeling van carrièrekansen, onderzoeksbudgetten en status, zowel op individueel niveau als dat van onderzoeksgroep.

Slachtoffer van deze ontwikkeling is de communicatie van onderzoeksresultaten naar andere doelgroepen dan collega-wetenschappers. Prof. Geert ten Dam, voorzitter van de Onderwijsraad, liet recent nog optekenen: er ontstaat een kloof tussen de onderwijspraktijk die te weinig gebruik maakt van onderzoeksresultaten, en wetenschappers die zich niet op de praktijk richten. 'Open Access' publiceren is een eerste stap in de goede richting, maar wat we echt nodig hebben is professionalisering van communicatie vanuit wetenschap naar mensen in de praktijk. Dat dit segment van ons werk moeilijker meetbaar is, mag geen excuus zijn om het niet een stevige plek te geven op onze waarderingsradar.